

RANNIKON salpa

Rannikkoprikaatin henkilöstölehti 2016

Pääkirjoitus

Hyvä rannikkoprikaatilainen

Kädessäsi (tai toivottavasti koneesi näytöllä) on eräänlainen välimuotoinen Rannikon Salpa. Rannikkoprikaati pyrkii jatkossa käyttämään Rannikon Puolustaja -lehteä sidosryhmälehtenään ja Rannikon Salpa puolestaan keskittyy olemaan sisäinen, sähköisessä muodossa julkaistava henkilöstölehti, mikä osaltaan näkyy jo tässä numerossa. Tavoitetilassa saamme toivottavasti muodostettua näistä molemmista lehdistä sekä kuukausijulkaisustamme Atraimesta toimivan kokonaisuuden tiedon virrassa.

Vain muutos on pysyvää, ja vaikka vuoden 2016 piti olla puolustusvoimauudistuksen muutosten vakiinnuttamisen aikaa, ei näin ole välttämättä ollut. Kun vuosi alkaa sillä, että prikaatin komentaja, esikuntapäällikkö, kaikki osastopäälliköt ja yksi joukkoyksikön komentajista vaihtuu, ei pysyvyydestä voi juuri puhua. Kulunut vuosi lienee suurella osalla prikaatilaisista mennyt uusien linjausten ja toimintatapamallien opettelussa samalla kun olemme ihmetelleet, mitä puolustusvoimauudistuksen jäljiltä joukko-osaston oikein pitäisikään tehdä. Vaikka perustoimintomme, eli ”valvonta, valmius ja vaativa koulutus” ovatkin suhteellisen rutiinia, niin tilahallinta, saarista luopuminen, uudet valmiusjoukot, kriisinhallintaoperaatioiden valmistelut yms. vaikuttavat aina tulevan puslista ja kuormittavat henkilöstöä suuresti.

Vuosi 2017 ei välttämättä tuo helpotusta työkuormaan ja kiireeseen. Muistutan teitä kaikkia kuitenkin muutamasta asiasta. Ensimmäiseksi muistakaa erottaa työ- ja vapaa-aika toisistaan. Minulle opetettiin aikoinaan kapteenikurssilla, että virka-ajan on riitettävä virkatehtävien hoitoon, ja jos näin ei ole, niin sitten on esimiesten velvollisuus puuttua asiaan. Toiseksi käyttäkää hyväksenne kuntotaloa ja mahdollisuutta viikkoliikuntaan. Fyysisen kunnon ylläpito (ja joillain meistä jopa sen parantaminen) on suoraan verrannollinen työssä jaksamiseen. Kolmanneksi olkaa aktiivisia ja tehkää rohkeasti esityksiä havaittujen puutteiden poistamiseksi ja epäkohtien parantamiseksi. Prikaatissa ovat toimivat työhyvinvointitoimikunta ja aloitetoimikunta, joilla molemmilla on mandaatti ja rahaa konkreettisesti parantaa teidän työpäivänne.

Toivotan kaikille prikaatilaisille hyvää toimintavuotta vuotta 2017.

Päätoimittaja

Kari Huhtala
Komentaja
Esikuntapäällikkö

RANNIKON salpa

Rannikkoprikaatin henkilöstölehti 2016

Päätoimittaja:
Esikuntapäällikkö, komentaja Kari Huhtala

Toimitussihteeri:
Sari Salmi

Taitto:
Varusmiesgraafikko, Sakari Korpikallio

Sisällysluettelo

- s. 2 Pääkirjoitus
- s. 4 Komentajan tervehdys
- s. 6 Sotilaasta "sivariksi", Raimo Pyysalo
- s. 8 Vuosikertomus kuvin

Historian lehdillä

- s. 18 Venäläisajan jäljet
- s. 20 Kahden miehen muistokivi

Prikaatin arvot & ihmiset

- s. 24 Täsmällisyys
- s. 26 Sosiaalisuus
- s. 27 Esimerkillisyys
- s. 28 Oppimishalu
- s. 29 Sitoutuminen
- s. 30 Tunnollisuus
- s. 31 Rannikkoprikaatin arvot

Vuoden varrelta

- s. 34 Mikä Sysikummun marssi
Matkani sukeltajaksi
- s. 35 Reserviläisen huippuhetkiä

Komentaja kynästä

Luottavaisin mielin uuteen vuoteen
- prikaati kehittyi kohti tavoitetilaa

Hyvät prikaatilaiset,
Haluan ensimmäiseksi kiittää kaikkia prikaatilaisia päättyneestä vuodesta ja hyvin tehdystä työstä. Toiminnassa on ollut aina hyvä syke niin palkatun henkilöstön kuin asevelvollisten varusmiesten ja reserviläistenkin osalta. Emme toimi yksin. Varuskunnan kumppanit, yhteistyösopuoleet ja muut sidosryhmät ovat tukeneet meitä hyvin vuoden aikana. Viime vuoden aikana prikaatin organisaatio on vakiinnuttanut asemansa ja resurssit ovat riittäneet toimintaan kohtuullisen hyvin. Käskeyt ydintehtävät on kyetty turvamaan, tärkeimpiä hankkeita on kyetty edistämään ja uusia tiloja on otettu käyttöön, joilla on turvattu esimerkiksi vartioston toiminta. Henkilöstötilanne on ollut kokonaisuutena varsin hyvä ja asevelvollisten koulutustulokset ovat parantuneet. Vaikka resurssit ovat kunnossa, työssä jaksaminen puhuttaa. Vuosi on ollut meille kaikille työntäyteinen ja ajoittain jopa kiireinen. Aiheutammeko itse kiireen, onko töitä liikaa, ovatko työt tai tehtävät jakaantuneet oikein tai ovatko toimintamallit kunnossa? ”Komentajan kenttäkierrosten” aikana joukoissa ja keskusteluissa eri työpisteiden ihmisten kanssa olen saanut hyvää palautetta myös toimintaa haittaavista kipupisteistä. Suora palaute on välillä tärkeää. Tehtävien hidas täyttäminen, organisaation ohitse muualta käskeyt tehtävät ja joidenkin yhteisten tukipalveluiden ajoittainen ruuhkautuminen, aiheuttavat henkilöstön kuormittumista joissain työpisteissä, vaikeuttavat johtamista ja eivät tue taloudellista tapaa toimia. Nämä havainnot edellyttävät vielä tehtävien ja vastuiden tarkastelua sekä erityisesti joukko-osastollisten yhteisten toimintamallien kehittämistä. Tavoitteena on turvata ydintehtävien toteuttaminen ja töiden tasapuolisempi jakautuminen sekä parantaa työssä jaksamista jokaisen osalta. Hyvä fyysinen kunto ja toimintakyky ovat tehtävien hoitamisen edellytys ja se on myös työ- ja palvelusturvallisuusasia. Poikkeusolojen veloitteet asettavat meille vaatimukset huolehtia kunnostamme. Prikaatissa on hyvät mahdollisuudet liikkua ja harrastaa ja nauttia hienosta luonnosta. Huolestuin, kun syksyn liikuntapäivälle osallistui alle 50 henkilöä. Vuosittaiset liikuntasuoritusetkin tuntuvat ruuhkautuvan aina viimeisille päiville. Kannustan kaikkia osallistumaan aktiivisesti prikaatin yhteisiin liikunta- ja työhyvinvointitapahtumiin. Ne on tarkoitettu meidän jokaisen toimintakyvyn kehittämiseen ja aika ajoin irrottautumiseen muusta arjentyöstä ja tekemään asioita yhdessä. Katse myös tulevaisuuteen. Viime vuonna kirjoitetun prikaatin tavoitetilaa mukaan Rannikkoprikaati on

tavoitetilassaan 2020 rannikkotaisteluihin erikoistunut merivoimien valmiusyhtymä. Vahvuusiamme ovat muun muassa hyvä henkilöstö ja monipuolinen erikoisosaaminen, toiminta-alueen tuntemus, aluevalvonta ja hyvät koulutustulokset. Riskinä ovat henkilöstön suuri vaihtuvuus ja resurssien epätaloudellinen käyttö. Puolustusvoimien yhteiset ja prikaatin arvot tukevat meitä kohti tavoitetilaa. Eteneminen kohti tavoitetilaa tarkoittaa valmiuden, harjoitusrakenteen, joukkotuotantotehtävien ja koulutuksen sisällön kehittämistä, henkilöstön hyvää toimintakykyä ja harjaantumista poikkeusolojen tehtävissä ja valmiuksien kehittämistä myös kansainvälisiin tehtäviin. Tavoitetilaa arvioidaan vuosittain prikaatin johtoryhmässä ja tavoitteita jalkautetaan toimintakäskyyn. Kaikessa toiminnassa on myös itse kyettävä etsimään oman toiminnan kehittämismahdollisuuksia, vaikka omat tai ylemmän johtoportaan perusteet ei kaikilta osin ole selvät. Toimintavuoden 2017 resurssit riittävät ydintehtävien toteuttamiseen. Aluevalvonta, asevelvollisten koulutus ja käskeyt viranomaisten tukitehtävät, osallistuminen kriisinhallintatehtäviin sekä operatiivisen valmiuden kehittäminen kyetään toteuttamaan hyvällä kustannustietoisella suunnittelulla annettujen vaatimusten mukaisesti. Vuoden 2017 toiminnan painopisteenä on kehittää prikaatia valmiudellisista lähtökohdista. Tavoitteena on ensimmäisen selkeän askeleen ottaminen kohti tavoitetilaa. Suunnittelusta edetään kohti toimeenpanoa nykyistä paremmin. Tätä suuntaa tukevat varuskunnassa alkavat kiinteistöjen korjaukset, tukikohtasuunnittelun jatkaminen, virtuaalikoulutusympäristön käyttöönotto, harjoitustoiminnan painopisteyttäminen vielä selkeämmin toiminta-alueittain kevät- ja syyskaudella sekä yhteydenpidon tiivistäminen reserviläisiin erityisesti Kaakonkulmalla. Näen prikaatin toimintavuoden valoisana ja myös katse eteenpäin on luottavainen. Uskon, että jokaisella on jatkossakin tehtävien hoitamiseen riittävät edellytykset, työvälineet ja -tilat sekä henkilöstörakenteemme vastaa meille annettuja tehtäviä ja varuskuntaa kehitetään pitkäjänteisesti, vaikka joskus se tuntuu tuskallisen hitaalta. Toimimalla taloudellisesti ja varmistamalla, että tehtävät, vastuut ja työt ovat oikein järjestetty, olemme oikealla suunnalla. Rannikkoprikaati on arvostettu merellinen valmiusyhtymä, haluttu työpaikka, jossa työviihtyvyys ja työ- ja palvelusturvallisuus ovat korkealla tasolla. Näistä jo aiemmin viime vuonna kirjatusta selkeistä periaatteista on hyvä pitää jatkossakin kiinni. Luottavaisin mielin vuoteen 2017 - prikaati kehittyy yhdessä tekemällä ja yhteisillä toimintatavoilla. Toivotan hyvää vuotta 2017 kaikille prikaatilaistille ja myös meitä tukeville yhteistyökumppaneille.

Prikaatin komentaja
Kommodori Vesa Tuominen

Vierailijakynä

Sotilaasta ”sivariiksi”

Siviilipalvelusmiehet ovat hyvä henkilöstön lisäresurssi Maahanmuuttovirastolle (Migri), samoin kuin muillekin valtion virastoille. Avustaviin tehtäviin tarvitaan joko pysyväisluonteista tai tilapäistä työvoimaa ja palkk-rahoista huolehtiville virastoille pienehköt korvaukset ovat helposti budjetoitavissa. Meitä siviilipalvelukseen siirtyneitä työskentelee virastossa kymmenkunta, osa on tehnyt valintansa jo kutsuntavaiheessa, osa palveluksen aikana ja parilla meistä on takana yli 30 vuoden palvelusura.

Kuinka sotilas kotiutuu siviilimaailmaan? Itselläni ei ollut paljoakaan aikaa sulatella asiaa eikä pohtia muutoksen kokoa vaan heittäydyin vauhdista uuteen elämään. Ensimmäinen muutos oli uusi työyhteisö, joka entisestä sotilasyhteisöstä poiketen oli naisvaltainen. Tähän liittyi se, että esimiehenä oli nainen ja alaisistakin noin puolet naisia. En kuitenkaan kokenut siinä sinällään mitään uutta, onhan puolustusvoimissakin työskennellyt nais-sotilaita jo toistakymmentä vuotta ja esikunnissa naisten osuus on huomattava. Johtamistyyllisäkään en ole havainnut eroavaisuutta, ei ylijohdaja amiraalista juurikaan poikkea.

Työympäristö muuttui Helsingin keskustaan, joka on hieman vilkkaampi kuin Upinniemi iltaisin. Talven pimeinä iltoina oli mahdollista käydä liikkumassa ulkona muutoinkin kuin Upinniemen 3 km ”kehätietä” kiertäen. Toimistossa haasteita olivat samat kuin lähes joka paikassa. Oli sisäilmaongelmia ja niiden vuoksi aiemmin jo altistuneita, joille tuli hankkia korvaavia työskentelytiloja. Syliin tuli myös toimitilojen muutos, sillä uusia toimiloja ryhdyttiin valmistelemaan vuodelle 2018. Keväällä päätettiin myös toimivallan siirrosta ulkomaalaisten jatkoluviasta poliisilta Migrille, jonka vuoksi perustetaan yhdeksälle paikkakunnalle uusia toimipisteitä. Tämän lisäksi vastaanottokeskusten sopeuttaminen on työllistänyt tällä sektorilla mukavasti.

Viraston toiminnan keskiössä oli ja on edelleen turvapaikanhakijoiden hakemusten käsittely. Tähän ja muihinkin prosesseihin sisään pääseminen vaati kohtalaista perehtymistä, mutta kun asia oli kiinnostava ja vuorokaudessa 24 tuntia niin homma edistyi nopeasti. Vastuu esittelijän roolista sisäministeriön kriisihoitamiskokouksissa ei ainakaan helpottanut kiirettä asioihin paneutumisessa. Osallistuminen ministeriön asettamaan turvapaikkaprosessin tehostamistyöryhmään tuki hyvin asiaan paneutumista.

Toiminnan ytimeen pääsyä helpotti myös viraston strategian päivitys, joka osui juurikin apulaispäällikön tehtävänkuvaan. Tämän lisäksi virasto kasvoi vauhdikkaasti. Vuoden 2015 alun noin 320 virastosta tuli kolmen rekrytointikierroksen myötä toukokuussa 2016 jo noin 850 hengen virasto, jolla oli toimipisteitä Helsingissä, Turussa, Vaasassa, Oulussa, Rovaniemellä, Kuhmossa ja Lappeenrannassa. Lisäksi ohjaus ja ylläpitovastuulla oli 212 vastaanottokeskusta ja alaikäisyksikköä eri puolilla Suomea.

Kasvu aiheutti tarpeen myös organisaation tarkastamiselle. Ensin tehtiin pikainen esikunnan muodostaminen maaliskuun alusta, tässäkin apulaispäällikölle istui mukavasti kaksoishatutettu esikuntapäällikön rooli. Syvällisempää käsittelyä varten tarkastettiin prosessit ja syyskuun alussa vahvistettiin uusi organisaatio vuodelle 2017. Tällöin organisaatioon liitetään valtion vastaanottokeskukset ja säilöt. Osa muutoksista otettiin heti käyttöön kokeiluorganisaatioina, joihin valmistaudutaan tekemään tarvittavat muutokset ennen vuoden vaihdetta. Suuri muutos toteutetaan myös vuoden vaihteessa kun poliisilta siirtyy Maahanmuuttovirastolle jatkoluvat ja EU-kansalaisten rekisteröinti. Tämän myötä perustetaan asiakaspalvelupisteitä yhdeksälle paikkakunnalle ja virasto toimiikin ensi vuonna yhteensä 10 eri paikkakunnalla eri puolilla Suomea.

Muutokset aiheuttavat tietysti henkilöstön vaihtuvuutta. Työjärjestys päivitetään syksyn kuluessa ja uudet ja muuttuneet tehtävän luokitellaan. Henkilöstön sopeutustarve on muutamia satoja huolimatta henkilövahvuuden pysymisestä ennallaan. Tämä johtuu vastaanottokeskusten ja poliisilta siirtyvästä henkilöstöstä. Jotta määräaikaisella henkilöstöllä olisi tasapuoliset mahdollisuudet hakeutua jatkuviin tehtäviin, niin syksyllä järjestetään sisäinen haku noin 250 tehtävään. Tämä työllistää henkilöstöhallinnon varsin tehokkaasti.

Vastaanottokapasiteetilla on kovat vaatimukset sopeutua hakijamäärien vaihteluun. Tällä hetkellä kapasiteettia supistetaan, mutta valmiusorganisaationa tulee ylläpitää kyky nopeasti myös kasvattaa vastaanottokykyä jos tilanne nopeasti muuttuu. Sen varalta tulee olla toimiva ja testattu valmiussuunnitelma. Tämäkin päivitettiin ja testattiin syksyn 2015 kokemusten ollessa vielä tuoreessa muistissa.

Kaiken kaikkiaan työskentely siviilimaailmassa ei poikkea juurikaan sotilasyhteisöstä. Tehtävät ovat pitkälti samoja, mutta eri kääreisiin paketoituina. Myös työskentely motolla ”to serve and protect” vastaa täysin työskentelyä sekä puolustusvoimissa että Maahanmuuttovirastossa.

Hyvää loppuvuotta ja tulevaa toimintakautta kaikille isänmaan puolustajille.

Raimo Pyysalo
Migrin apulaismojohtaja
Kommodori evp.

MAAHANMUU
MIGRATIONS
FINNISH IMMI

Rannikkoprikaa

tin vuosi kuvina

Rannikkoprikaatin komentaja kommodori Vesa Tuominen otti tehtävänsä vastaan 4.4.2016

1/16 saapumiserän peruskoulutuskauden kohokohtina sotilasvala, sekä alokasleiri Kiikalan lumisissa maastoissa

Kiikalassa varusmiehiä tapaamassa kävi myös merivoimien komentaja, kontra-amiraali Veijo Taipalus.

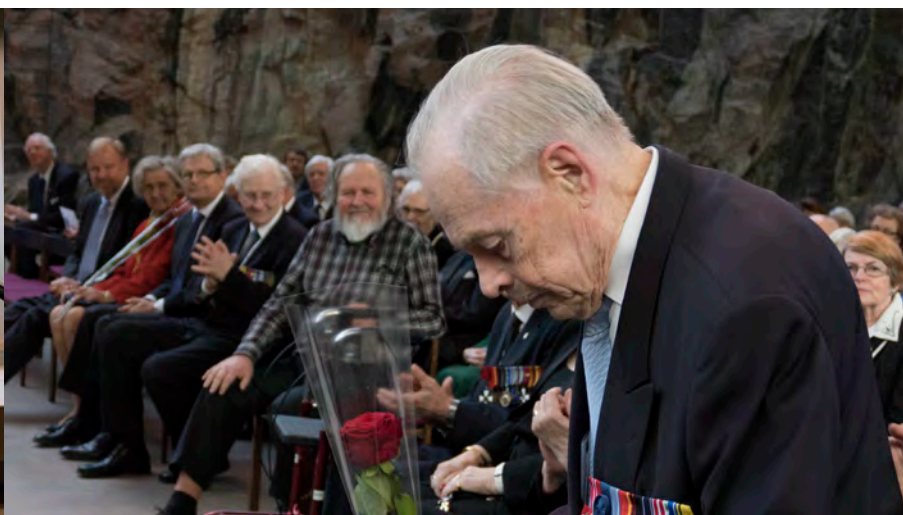
Sotilasurheiluliiton uintikilpailut Upinniemiessä 16.2.

2.-3.3. hiihdettyyn Oltermannihiihtoon osallistui Rannikkoprikaatin partio
Espoon seudun kulttuurisäätiö oli yksi varusmiehiä palkinneista kumppaneista kotiutuskahveilla 16.3.

Talvisodan muistopäivänä 13.3. prikaatin varusmiehet toimivat kunniavartiossa ja osallistuivat Sininen hetki -konserttiin. Konsertissa oli vieraana viimeinen Mannerheim-ristin ritari Tuomas Gertd

Dragsvikin perinnesoittokunta esiintyi 17.4. Merikap-
pelissa

92. sukeltajakurssi avasi allaskautensa.

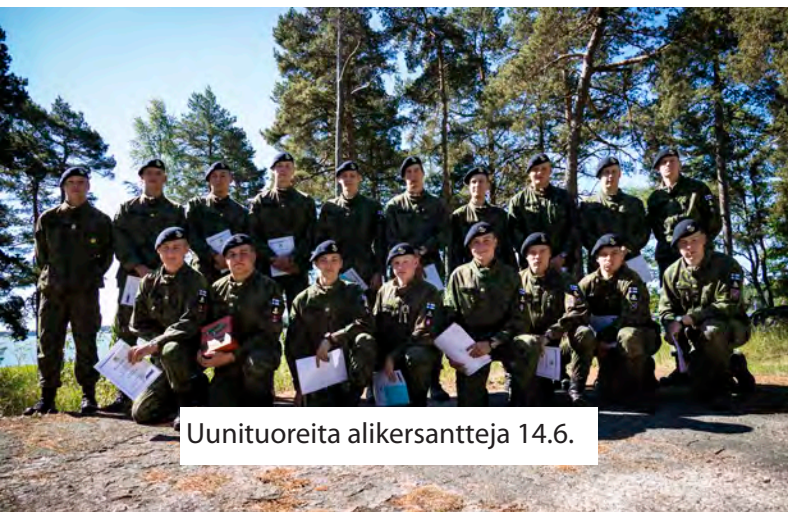
Komentajanvaihdon yhteydessä kommodori (evp)
Raimo Pyysalo vastaanotti prikaatin
komentajan kolikon. Kolikko on Pyysalon
suunnittelema.

Saksan merivoimien komentaja vieraili 20.4. Upinniemessä

Meritiedustelupataljoona vietti perinnpäivää 29.4. Upinniemessä

Uunituoreita alikersantteja 14.6.

Kotiutuvia aliluutnantteja 16.6.

2/2016 saapumiserä aloitti palveluksensa 4.7. kesäisissä olosuhteissa

2/16 saapumiserän valapäivää ohimarsseineen vietettiin 12.8. prikaatin kotitukikohdassa Upinnimemessä

Alla kuva sotilasrippikoulun konfirmaatiosta 9.8. varuskuntakirkko Merikappelissa

Prikaatin perinnepäivää vietettiin 30.8. Upinniemessä

218. valtakunnallisen maanpuolustuskurssin internaattijakso järjestettiin Upinniemessä 27.-29.9.

Puolustusministeri Jussi Niinistö tutustui prikaatin toimintaan 10.10. Meritiedustelupataljoona organisoï näyttävän taistelunäytöksen ministerille.

MEPU16-harjoitus oli prikaatin yhteinen koitus. Tulipatterin toiminnan kävivät tarkastamassa Puolustusvoimien kärke miehet kenraali Jarmo Lindberg ja vara-amiraali Kari Takanen.

Rannikoprikaatin seppäle laskettiin kaatuneiden muistomerkillä itsenäisyyspäivänä

5.12. juhlittiin ylennyksiä ja jaettiin palkintoja töissään ansioituneille

6.12.2016 ylennettyä henkilöstöä

Palkittuja. Eturivissä vuoden tiimi Kranaatinheitinkouluttajat

Historian lehdillä

Porkkalan palautuksesta 60 vuotta

Viime tammikuussa tuli kuluneeksi 60 vuotta siitä, kun Neuvostoliiton joukot poistuivat Porkkalan vuokra-alueelta. Maallemme se merkitsi helpotusta ulkopoliittiseen painostukseen, merivoimille uuden kodin löytymistä Helsingin länsipuolelta.

Vuokra-alue tykinkantaman päässä Helsingistä

Neuvostoliitto löi pöytään syksyn 1944 rauhanneuvotteluissa erittäin epämiellyttävän yllätyksen vaatimalla Porkkalan aluetta sotilastukikohdakseen viidenkymmen vuoden ajaksi. Vuokra-alue kattoi suuren osan Kirkkonummesta, lähes puolet Siuntiossa, koko Degerbyn kunnan sekä osia Inkoosta ja Espoosta.

Vuokra-alue merkitsi tänä päivänäkin ajatellen uskoma-tonta evakuointioperaatiota: 7000 asukasta piti siirtää alueelta pois kymmenessä vuorokaudessa ja asuttaa uudelleen. Maatalousvaltaiselta alueelta kerättiin tuossa ajassa mukaan myös syksyn sato käsittäen yli kahdeksan miljoonaa kiloa perunoita ja viljaa sekä 13 miljoonaa kiloa heiniä. Mukaan otettiin myös maatalojen karja - yli 8000 eläintä

Neuvostoliitolle Porkkalan vaatimisella oli syynsä: se pystyi toisen maailmansodan voittajavaltiona luomaan Suomen pääkaupungin kupeeseen sotavoiman, jonka painostava merkitys Suomen hallitusta kohtaan oli kiistaton. Pienikin erimielisyys maidemme välillä olisi voinut pahimmallaan aiheuttaa 30.000 sotilaan armeijan vyörymisen ilman sen kummempaa ennakkovaroitusta vuokra-alueen rajan yli Helsinkiin. Mäkiluodossa sijainnut 12 tuuman rannikkotykki olisi moukaroinut helposti puolentonnin kranaatteineen Helsingin keskeisiä kohteita ilman, että suomalaisilla olisi ollut mitään mahdollisuuksia puuttua tilanteeseen. Eipä ihme, että pääkaupungin siirtämistä Helsingistä Tampereelle tai Jyväskylään harkittiin vakavasti.

Vuokra-alueen evakoille 16.8.1955 täytyi olla yksi elämänsä onnellisimmista Neuvostoliiton ilmoittaessa yllättäen luopuvansa Porkkalasta. Hintana tästä oli YYA-sopimuksen jatkaminen 20 vuodella, mutta evakot, joista suurin osa oli varmasti henkisesti valmistautunut jättämään kotinsa loppuiäkseen, pääsivät takaisin kotikonnuilleen.

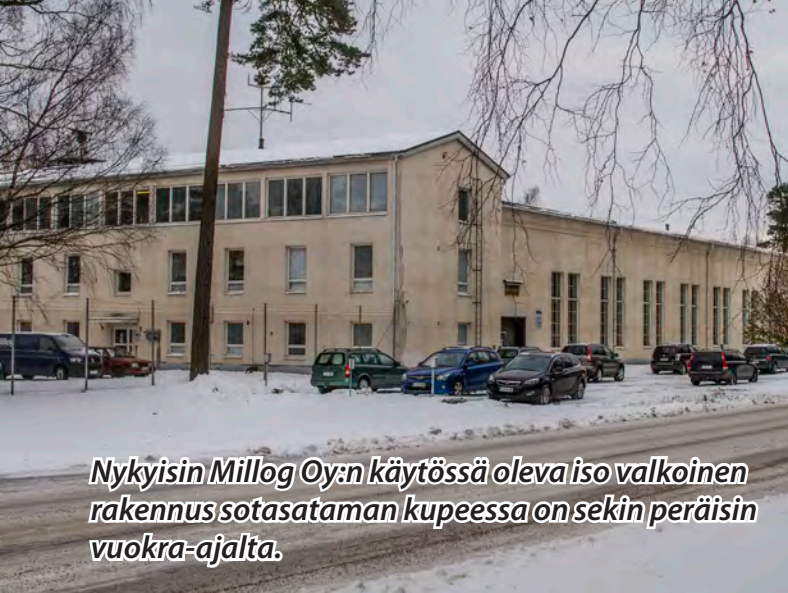
Perinneaukio puukasarmeineen on ehkä ehein kokonaisuus vuokra-ajasta.

Hilan harjoitusalueella sijaitseva leipomo ei nykyään tarjoa yhtä pullantuoksuista koke-musta marssitauolla oleville varusmiehille kuin vuokra-aikana toimiessaan

Helsingissä alkoi olla ahdasta

Toisen maailmansodan jälkeen merivoimat palautettiin osana puolustusvoimia rauhan kannalle. Jotta merivoimien miesvahvuus pysyisi Pariisin rauhansopimuksen enimmäisvahvuudessa, jouduttiin osa teknisestä toiminnasta siirtämään valtion teollisuuslaitoksiin. Helsingin Katajanokalla sijainnut Helsingin Laivastoaseman korjauspaja siirrettiin Valtion laivatelakan alaisuuteen. Valmetiksi muuttunut telakka laajeni entisestään, jolloin Katajanokalla sijainnut laivasto- ja kasarmialue siirrettiin pääosiltaan kauppa- ja teollisuusministeriön hallintaan. Helsingin tukikohdalle ja lippueelle alettiin etsiä uutta sijoituspaikkaa. Mahdollisina vaihtoehtoina tutkittiin mm. Sipoon rannikkoa sekä Helsingin edustan linnake-saaria. Vastaavasti Katajanokan telakalle etsittiin vaihtoehtoisia paikkoja, jolloin laivastoasema olisi voinut jäädä alkuperäiselle paikalleen.

Neuvostoliiton yllättävä ilmoitus syyskuussa 1955 luopua Porkkalan vuokra-alueesta muutti tilanteen täysin. Upinniemiessä oli valmiina sotasatama ja muita laivastotukikohdan rakenteita. Muidenkin Helsingin alueen sotilasyksiköiden tilanahtauteen Upinniemi tarjosi aiempaa paremmat puitteet. Laivastojoukkojen lisäksi Upinniemeen siirtyivät mm. Rannikkojääkäripataljoona ja osia Suomenlinnan rannikkotykistörykmentistä. Porkkalan vuokra-alue oli palautuksen jälkeen sananmukaisesti kuin "pommin jäljiltä". Neuvostoliitto räjäytti käytännössä muutamassa kuukaudessa sen, minkä se oli kymmenessä vuodessa rakentanut. Upinniemen alueesta sovittiin kuitenkin erikseen, että sen satamarakennelmat ja kiinteistöt jätettiin käyttökuntoisiksi.

Nykyisin Millog Oy:n käytössä oleva iso valkoinen rakennus sotasataman kupeessa on sekin peräisin vuokra-ajalta.

Vuokra-aika muistuttaa vielä itsestään

Suurin osa Upinniemen varuskunnan rakennuskannasta valmistui melko pian sen jälkeen, kun Helsingin lippue siirtyi alueelle 30.8.1959. Kasarmit, esikuntarakennus, sotilaskodin ja kuntotalon yhteinen kiinteistö sekä henkilökunnan asuinrakennukset edustavat tätä rakennussarjaa. Merikappeli täydensi sarjaa vuonna 1965. Neuvostoliitto oli kuitenkin rakentanut alueelle myös mittavan rakennuskannan, josta osa on edelleen käytössä. Näistä suurin on ehdottomasti sotasataman laituri- ja telakka-alueet sekä sataman rajalla toimiva korjaamorakennus, nykyinen Millogin talo.

Kun osaa valita kuvakulmansa oikein, löytää perinneaukion läheltä eheän kokonaisuuden neuvostoliittolaisia kasarmeja. Harjukylä, rakennuslaitoksen varasto ja eteläisen kasarmialueen hirsitalot voisivat kertoa tarinoita vuosikymmenien takaa. Ja mahtavatko varusmiehet ajatella ruokailevansa päivittäin naapurin rakentamassa ruokalassa, nykyisessä varuskuntaravintolassa?

Etenkin te nuoremmat kollegani ja varusmiehet: katsokaapa varuskuntaamme vähän tarkemmin ja aistikaa samalla annos historiaa. Oheiset kuvat auttavat oikeille jäljille.

*Neuvostoliitto rakensi Upinniemeen kaksi kasarmi-
aluetta, joista eteläinen sijaitsi nykyisten ampu-
maratojen pohjoispuolella. Suomalaiset eivät ole
näihin kasarmeihin majoittuneet.*

*Historia on pyyhkäissyt mennessään myös koko
joukon rakennuksia. Hilan suunnalta löytyy vielä
useita kivijalkoja muistuttamassa henkilökunnan
silloisesta asuinalueesta.*

*Varusmiessalit ja keittiö palvelivat jo naapurimaan
nälkäisiä sotilaita. Monta peruskorjausta kokenut
rakennus toimii nykyisin Upinniemen varuskunta-
ravintolana.*

Teksti: yliluutnantti Tatu Vartiainen
Kuvat: Sakari Korpikallio

Rannikkotykistön ikonien muistokivi Isosaarella uuteen kukoistukseen

Helsingin saaristo kätkee sisäänsä paljon historiaa ja kulttuuria, jota vain ani harva pääsee näkemään ja kokemaan. Yksi aivan erityinen kohde - muistokivi - sijaitsee Isosaaren etelärannalla. Meren ankarissa olosuhteissa rantaviivaa vahtinut kivipaasi herätti vuosikymmenien muistot eloon osana Suomenlinnan rannikkorykmentin perinnepäivän viettoa. Kiveen yhdistyy kaksi nimeä: Johan Lambert Rikama ja Eino Iisakki Järvinen.

Kuka Johan Lambert Rikama oli?

Eversti Johan Lambert Rikaman nimi on monille rannikkotykistämiehille tuttu. Hänen poikkeuksellisen ansiokkaat saavutukset rannikkotykistön ampujamenetelmien ja koko aseistuksen kehittäjänä ovat kiistattomat. Eversti Rikaman ansiota on pitkälti se, että Suomen itsenäisyyden myötä maamme puolustusvoimien käyttöön jäänyt rannikkotykistön kalusto saatiin parissa vuosikymmenessä järjestettyä ja organisoitua siten, että toisen maailmansodan alkaessa, rannikkotykistö oli

sotavalmis joukko osana merivoimia.

Johan Rikama palveli ennen sotia mm. tykistön koeasepäälikönä ja rannikkotykistön teknisen toimiston päälikönä. 1930-luvulla Rikama palveli mm. Rannikkotykistörakennetta 2:n komentajan sijaisena, Merivoimien esikunnan aseosaston päälikönä sekä patteriston komentajana RT-rykmentti 3:ssa. Talvisodassa Rikama toimi rannikkolohkon komentajana. Jatkosotaan hän osallistui komentajana rannikkoprikaatia sekä toimien myöhemmin vielä Karjalan armeijan linnoitustykistöpäällikönä. Everstiksi hänet ylennettiin 1942. Vakinaisesta palveluksesta eversti Rikama erosi joulukuussa 1944. Hän kuoli heinäkuussa 1954.

^ Rannikkoupseeriyhdistyksen puheenjohtaja, kommodori Olavi Jantunen palautti puheessaan mieliin muistokiven historiaan liittyviä yksityiskohtia kerraten sekä eversti Rikaman että kenraaliluutnantti Järvisen ansioita ja vaiheita rannikkotykistön palveluksessa.

< Suurlähettiläs Eva-Christina Mäkeläinen muisteli Isosaaren kerholla nautituilla juhlakahveilla kumpakin suurmiestä, jotka olivat hänen perheensä perhetuttuja.

Kenraaliluutnantti Eino Iisakki Järvinen - sotavuosien komentaja

Eino Iisakki Järvinen teki mittavan uran rannikkotykistössä. Eversti Rikaman tapaan hänkin opiskeli Torinon tykistö- ja insinööriakatemiassa tuoden tullessaan arvokasta tietoa isänmaan käyttöväksi.

Eino Iisakki Järvinen palveli 1920-luvulla mm. rannikkomerkistön esikunnan teknisen toimiston päällikkönä ja esikuntapäällikkönä, kunnes 1927 siirtyi Rannikkomerkistömestari 3:n komentajaksi. Tässä tehtävässä hän palveli talvisodan syttymiseen asti, jolloin siirtyi Laatokan meripuolustuksen komentajaksi. Samassa tehtävässä Järvinen jatkoi myös jatkosodassa palvelun myöhemmin Laatokan ja Äänisten rannikkomerkistön komentajan ja lopulta kome-

ntaan 1. rannikkodivisioonaa. Sodan päätyttyä kenraalimajuriksi ylennettynä Järvinen komensi Turun rannikkomerkistöntä. Merivoimien komentajana hän toimi 1946-1952 ja vuodesta 1952 meripuolustuksen tarkastajana.

Muistokivi kahdelle miehelle

Palatkaamme takaisin Isosaaren rantakalliolle. Kun Johan Lambert Rikama kuoli 1954, hänen tuhkinsa siroteltiin Isosaaren edustalle mereen. Rannikkomerkistön Upseeriyhdistys halusi kunnioittaa eversti Rikaman päivätyötä pystyttämällä hänelle muistokiven Isosaareen. Muistokivi paljastettiin juhlavasti marraskuun 19. päivänä 1955.

Tilaisuudessa läsnä ollut Rikaman hyvä ystävä ja entinen esimies, kenraaliluutnantti Eino Iisakki Järvinen sai sydänkohtauksen. Mitään hänen pelastamiseksi ei ollut enää tehtävissä, vaan kenraali Järvisen päivätyö oli tullut päätökseensä.

Muistokiveen kiinnitettiin 12.5.1958 toinen laatta kenraaliluutnantti Järvisen muistoksi. Sekä eversti Rikaman että kenraaliluutnantti Järvisen yhteisen muistokiven laatat olivat vuosikymmenien saatossa menneet huonoon kuntoon. Laatat irrotettiin muistokivestä ja konservoitiin huolellisesti siten, että muistokivi voitiin ottaa uudelleen käyttöön 12.5.2016 arvovaltaisen kutsuvierasjoukon läsnäollessa. Oheiset kuvat kertovat muistorikkaan päivän tapahtumista tuolla historiallisella rantakalliolla.

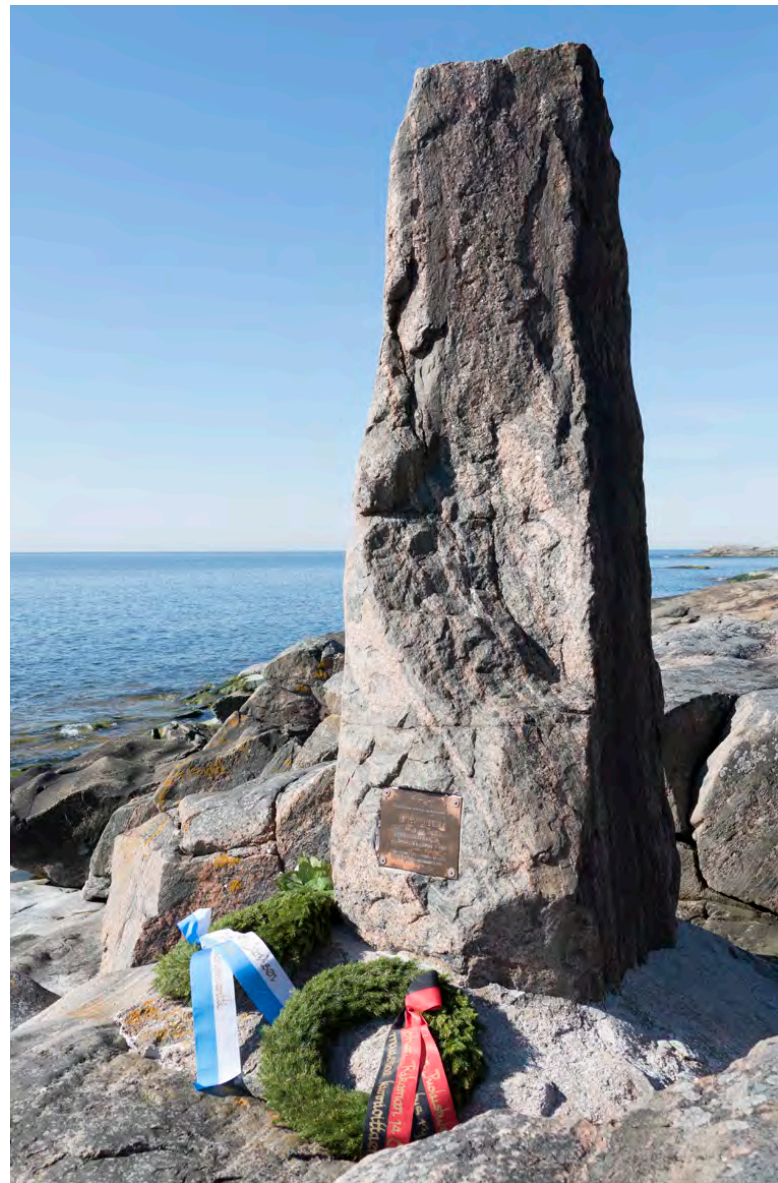
Toukokuun auringonpaisteessa mieleeni nousi Rannikkomerkistön Upseeriyhdistyksen puheenjohtajan, eversti Väinö Karvisen sanat hänen paljastaessaan kenraaliluutnantti Järvisen muistolaatan samalla paikalla 58 vuotta aikaisemmin: "Hänen traagillinen poismenonsa tämän kiven juurella jätti meidät aivan kuin orvoiksi, joukoksi ilman johtajaa, vaikeuksiin, joista emme ole selvinneet vielä tähän päivään mennessä."

>Muistokivelle laskivat seppeleensä sekä Suomenlinnan rannikkomerkistöntä että Laatokan meripuolustuksen perinneyhdistys. Sinivalkoinen seppele sai seurakseen karjalan värit, joista rannikkomerkistökin tunnetaan.

^ Muistokiven uudelleen paljastukseen osallistui kutsuvieraina myös eversti Rikaman ja kenraaliluutnantti Järvisen jälkikasvu. Kokemus oli kaikille paikalla olleille vaikuttava.

**Teksti: yliluutnantti Tatu Vartiainen
Kuvat: Erik Lindfors**

Prikaatin arvot & ihmiset

Täsmällisyys Jari Maskonen

Hyvin tehty kalenteri pitää asiat järjestyksessä. Se on huoltotoimiston päällikön kapteeniluutnantti Jari Maskosen vinkki niille, joilla on ongelmia täsmällisyyden kanssa. Kalenterimerkintöjen kautta asioihin on helppo palata, kun ne on ajan-kohtaisia ja tehdä kiireellisempiä tehtäviä ensin. Kun pystyy olemaan oikeassa paikassa oikeaan aikaan oikeassa varustuksessa, on kaikki asian suhteen hyvin.

Maskonen ei pidä itseään kuitenkaan perustäsmällistä parempana. Hän sanoo, että "täsmällisyys on kohteliasta ja lojaalia muita kohtaan", joka tietysti pitää paikkansa.

A portrait of a middle-aged man with short, light brown hair, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a plain, light color.

Täsmällisyys

Antti Pulli

Alokkaana opetettiin, että sotilaallisella kurilla ymmärretään annettujen käskyjen ja määräysten järkähtämätöntä noudattamista. Myöhemmässä yleisen palvelusohjeen päivityksessä käskyjä ja määräyksiä pitää noudattaa täsmällisesti. Omassa työssä täsmällisyys on juuri tätä. Käsketyt työtehtävät tehdään ajallaan. Synonyymejä täsmälliselle on tarkka, luotettava, huolellinen, sääntilinen, tunnollinen, uuttera. Omassa työssä täsmällisyyteen päästäkseen kalenterin käyttö on tärkeää. Suunnitelmallisuudella ei myöhästy tilanteista ja on ajoissa paikalla.

Kiire on turhaa, koska tällöin tulee "sutta ja sekunda".

Kiire odottamaan ei minua haittaa, koska tuolle ajalle löytyy helposti tekemistä, esimerkiksi seuraavien hommien suunnittelua. Jos asiat ovat aina myöhässä, siitä tulee helposti tapa. Täsmällisyys on hyve, sovitusta ajoista lipsuminen on välinpitämättömyyttä. Sotilaan käsikirjassa on hyvä hyvä esimerkki: Jos myöhästy minuitin komppanian 120 ihmisen odottaessa, kuluu hukkaan kaksi henkilötyötuntia yhteistä aikaa

Sosiaalisuus Markus Tikkanen

Pursimies Markus Tikkaselta kysyttäessä sosiaalisuudesta ja sen ylläpidosta työyhteisössä, hän vastaa käyttäen loppuunkuluneita lauseita kiitoksen, avun ja ystävällisyyden merkityksestä. Erikoista tilanteessa on se, että Tikkanen tuntuu todellakin elävän näiden mukaisesti. Se on hienoa.

Tikkanen kertoo iloisuudella ja ystävällisyydellä olevan suuri merkitys ympäröivään ilmapiiriin. Se tuntuukin olevan hänen ympärillään hyvä, oli sitten kyseessä työtoverit tai varusmiehet. Jotain todenmukaista miehen sanoissa on siis oltava.

Tikkanen on kirjannut ylös omia ohjenuoriaan sosiaalisuuden ja hyvän työilmapiiriin ylläpitämiseksi. Siihen sisältyy oikeudenmukaisuus, auttavaisuus, iloisuus ja kiittäminen. Motokseen hän kertoo klassisen ”Mikä ei tapa – vahvistaa”, joka sopii erinomaisesti kaikkiin edellä mainittuihin asioihin.

Esimerkillisyys

Sampsa Siurola

Tuntui hienolta, kun sain tietää, että edustan Rannikkoprikaatin arvoista esimerkkiä. Olen kuullut sanottavan, että johtajan tärkein johtamistapa on oma esimerkki. Olen aina seurannut vanhempien kollegoiden toimintaa työelämässä ja omaksunut heiltä hyviä esimerkkejä. Koen velvollisuudekseni näyttää nuoremmille ja miksei vanhemmillekin sotilaille hyvää esimerkkiä, koska esimerkillinen toiminta tarttuu. Jos esteratakoulutuksessa kouluttaja ylittää esteet ensin itse, niin kyllä koulutettavat tulevat perässä esteiden yli.

En ole koskaan pitänyt itsestäni suurta meteliä, vaan luotan siihen, että teot puhuvat puolestaan. Tartun mielelläni toimeen ja laitan itseni "likoon". En pyri täydellisyyteen tai huipusuorituksiin, hoidan vain minulle käsketyt työtehtävät mahdollisimman hyvin aikamääreisiin mennessä. Noudatan normeja, sääntöjä ym. ohjeita, pukeudun ohjeistetulla tavalla, olen ajoissa paikalla ja kohtelen muita ihmisiä kuten toivon heidän kohtelevan minua.

Haluan olla toimintakykyinen ja ammattitaitoinen, koska silloin on helpompaa olla esimerkillinen. Hyvä toimintakyky ja ammattitaito eivät ole itsestäänselvyyksiä, vaan niitä pitää kehittää ja ylläpitää jatkuvasti. Itselle pitää asettaa tavoitteita ja itseltä pitää vaatia, koska kehitys (esimerkillisyys) loppuu tyytyväisyyteen.

A portrait of Minna Lehto, a woman with long dark hair, wearing a white shirt and a dark vest. She is looking slightly to the right with a gentle smile. The background is a soft-focus indoor setting.

Oppimishalu Minna Lehto

Minulle oppimishalu merkitsee uusiutumista, ajan hermolla pysymistä ja tietysti uuden oppimista. Uuden oppiminen on kuitenkin kokemukseni myötä aivan muuta kuin tiedon ulkoa pönttämistä. Vasta sitten, kun voi soveltaa asioita käytännössä ja oivaltaa lukemansa tiedon merkityksen, on oppimishaluun vastattu. Ilman oppimishalua ei opiskelu tuota sille asetettuja päämääriä.

Puhutaan paljon elinikäisestä oppimisesta, mikä mielestäni puoltaa paikkaansa muuttuvassa työelämässä. On jatkuvasti kyettävä etsimään uusia toimintatapoja ja ratkaisuja ja kehittää itseään ja päivitettävä omaa osaamistaan ajan hengen mukaiseksi. Tämän asian näen vain hyvänä, sillä oppimishalu ajaa meitä etsimään tietoa ja sen avulla meillä on mahdollisuus kehittyä ja pitää aivotyöskentelymme käynnissä. Oppimishalu on usein sisäsyntyistä, mutta uskon oppimishalun myös kasvavan, jos sille annetaan mahdollisuus.

Oppimishalu myös mahdollistaa työntekijän kehittymisen paremmaksi työssään ja sitä kautta antaa lisäarvoa työyhteisölle. Aina tiedon ei tarvitse olla uutta tai keksittyä, oppia voi myös toisista organisaatioista ja soveltaa tiedon jyväsiä käytännössä omaan työhönsä. Itselläni oppimishalu on aina ollut yksi suurista motivaatioita luovista tekijöistä. Oppimishalu on antanut energiaa aikanaan korkeakouluopintojen ja perhe-elämän yhteensovittamisessa, mutta myös työelämässä.

Kannustan mielelläni ihmisiä oppimaan uutta, koska näen aina ihmisissä potentiaalia. Oppimishalu auttaa myös uusien ratkaisujen löytämisessä ja uuden tiedon hankkimisessa. Oppimishalu usein myös edistää urakehitystä; ilman kouluttautumista on hankalaa edetä uralla ylöspäin. Hyvässä työyhteisössä oppimishaluun vastataan ja kannustetaan ikään tai asemaan katsomatta urakehitys huomioiden. Kun organisaatio on innostunut ja yhteistyö toimii luottamusta ja arvostusta unohtamatta, on oppimiselle luotu hyvä perusta. Minusta Rannikkoprikaati on onnistunut siinä erittäin hyvin.

Sitoutuminen

Sakari Kallo

Sakari Kallo on oppinut sitoutumisen jo nuorena. Nykyään se ei vaadi häneltä ylimääräisiä ponnisteluja. "Välillä tuntuu, että olen liiankin sitoutunut työhön", Kallo kertoo. Toisaalta työ- ja palvelusturvallisuuspäällikön tehtävä vaatii sitä. Jokaisen, sekä varusmiehen, että palkatun henkilöstön tulisi huolehtia omasta palvelusturvallisuudesta ja samalla katsottava muiden perään. Se on ideaalitalanne johon pyritään. Tuon periaatteen mukaan Kallo työssään toimii.

Ennaltaehkäisy on tärkeintä. On valitettavaa, että monet ongelmakohdat huomataan vasta onnettomuuden, pienen tai suuren jälkeen. Positiivista on se, että vaarakortteja tehdään ja niihin reagoidaan välittömästi. Sitoutumisesta kertoo se, ettei asioiden kanssa jäädä jähkailemaan vaan asiat tapahtuvat kun niitä tarvitaan. Halu kehittää palvelusturvallisuutta on Kallon työn lähtökohta, eikä se onnistu ilman sitoutumista.

Tunnollisuus Tuomo Laine

Arkistonhoitaja Tuomo Laine yllättyi saadessaan sähköpostiviestin, jossa hänelle kerrottiin hänen valikoituneen joukkoon, joka on hyvänä esimerkkinä Rannikkoprikaatin arvojen toteutumisesta. Laine kertoo kuitenkin heti arvot luettuaan arvanneen mistä on kyse. Vaikka arkistonhoitaja toimii monien silmistä piilossa oli mukavaa huomata, että tunnollisesti tehty työ huomiodaan.

Tunnollisuus on tärkeä osa jokaisen työtä. Kaikissa tehtävissä on asioita, jotka on tehtävä juuri niin kuin pitää. Arkistohoidossa se kuitenkin korostuu. Kaikki on tehtävä sääntöjen, kyse on kuitenkin virallisista asioista. Arkistonhoitajan työssä on Laineen mukaan hyvä muistisääntö, jota voi soveltaa kaikissa muissakin töissä. On muistettava, että työllä on menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus. Hoitamalla asiat nykyisyydessä hyvin voi olla varma, että tulevaisuudessa asiat hoituvat paremmin. Saataahan olla, että itse jatkaa samassa työssä vielä kymmenien vuosien kuluttua, tai ainakin työllä on todennäköisesti joku jatkaja.

Laine pitää työssään siitä, että se on sopivan itsenäistä, hän saa tietyissä raameissa tehdä asiat itselleen sopivasti. Huippuhetkinä työssään hän pitää muun muassa niitä hetkiä, kun on joutunut tekemään jonkin asian eteen salapoliisityötä ja asia ratkeaa. ”Tähän voi mennä joskus pitkiäkin aikoja”, Laine kertoo.

Rannikkoprikaatin arvot

Alaisista ja työtovereista huolehtiminen

- Kaveria ei jätetä -

Esimerkillisyys

- Näytän itse mallia muille -

Täsmällisyys

- Oikea-aikaiset suoritukset säästävät muidenkin aikaa -

Rohkeus

- Asetan itseni likoon ja haluan kehittää toimintaa -

Oppimishalu

- Etsin ja luon tehokkaampia toimintamenetelmiä ja hyödynnän muiden kehittämät ratkaisut -

Tunnollisuus

- Täytän velvoitteeni parhaan kykyni mukaan -

Sitoutuneisuus

- Edustan joukkoani ylpeänä, niin töissä kuin vapaalla. Puutun havaitsemiini epäkohtiin -

Sosiaalisuus

- Tuen yhteisön työviihtyvyyttä omalla panoksellani -

A soldier in a forest, partially obscured by a tree trunk and branches. The soldier is wearing a camouflage uniform and a cap, and is holding a rifle. The background is a dense forest with green foliage and moss-covered rocks.

Vuoden varrelta

Mikä Sysikummun marssi?

Meritiedustelukomppania järjesti perinteisen Sysikummun marssin 19.-20.10.2016 Haminassa ja sen lähialueilla. Aselajimarssi on nimetty Sysikummun marssiksi Suursaaren valtausoperaation ja Eero Sysikummun kunniaksi. Vuonna 1942 suomalaiset suorittivat Suursaaren takaisinvaltauksen kenraali Pajarin johdolla. Joukko harjoitteli Kirkonmaan linnakkeella sekä Haapasaaristossa ennen varsinaista operaatiota. Saaren takaisinvaltaus onnistui suunnitellusti ja ensimmäisen Suomen lipun nosti Suursaaren korkeimmalle vuorelle kapteeni Eero Sysikummun osasto.

Meritiedustelukomppanian aselajimerkin saavuttamiseen vaaditaan aselajimarssin hyväksytty suorittaminen. Vaativalla marssilla partioiden keskimääräinen jalan kulkema matka oli noin 63 kilometriä. Marssin läpäisi suurin osa varusmiehistä. Koulutushaaramerkit jaettiin 1939-1944 kentälle jääneiden rannikonpuolustajien muistoristillä suoritettua seppleenlaskun yhteydessä.

Kapteeniluutnantti Matti Uotila
Meritiedustelukomppanian päällikkö

Matkani sukeltajaksi

Muistan päättäneeni hakea taistelusukeltajaksi jo lukion ensimmäisellä, kun näin aiheesta Ylen esittämän tv-dokumentin. Tuolloin tuntui uskomattomalta, että "pelkkänä" varusmiehenä voisi päästä haastamaan itseään niin perustavalla tavalla ja vieläpä vedenalaisessa maailmassa. Vuosien vieressä ajatus hautautui epäroinnin ja elämän muiden mielenkiintojen alle, kunnes tammikuussa 2016 hieman yllättäen löysin itseni Sukeltajakoulun kasarmilta, alokkaan pesulappu rinnassa.

Nyt kotiutumiseen on jäljellä enää muutamia viikkoja, enkä voi muuta kuin hämmästellä, miten paljon vuodessa ehtii kokemaan ja toisaalta oppimaan itseltään uutta. Jo etukäteen tiedossa oli koulutuksen vaatavuus, mikä käytännössä tarkoitti erittäin rankkaa, mutta samalla erittäin monipuolista ja palkitsevaa. Äärimmäiset olosuhteet paljastivat armotta niin oman mielen kuin kehonkin vahvuudet ja

heikkoudet. Samalla hitsautui timantiksi myös kurssin yhteishenki, jonka tuki kannatteli tiukoissa paikoissa ja toisaalta rohkaisi näkemään itselle vaikeat asiat mahdollisuuksina kasvaa ja kehittyä.

Vuoden aikana päivärahoilla ei varsinaisesti päässyt rikastumaan, mutta todellinen jättipotti kuitattiin henkisen pääoman puolelta. Se koostui aarteista kuten hyväksyntä, itseluottamus, joustavuus, kekseliäisyys, kiitollisuus, päättäväisyys, rauhallisuus, sitkeys ja sisukkuus. Kuitenkin tärkeimpänä oppina oli muistaa pieni pilke silmäkulmassa, sillä olosuhteista huolimatta elämä muuttui aina helpommaksi, kun tajusi olla ottamasta itseään liian vakavasti!

Lämmin kiitos Sukeltajakurssi 92:lle ja sen kouluttajille!

alikersantti Oskari Ventilä

Kertausharjoitus - reserviläisen huippuhetkiä

Reserviläisellä on useita mahdollisuuksia osallistua vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön ja samalla itse säädellä aktiviteetin määrää ja vaativuutta elämäntilanteen ja kiinnostuksen määrän mukaan. Mukavasti alkuun pääsee osallistumalla vapaaehtoisena Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK) järjestämille kursseille, niillä oppia taitoja joista on hyötyä vaativissa luonnonoloissa tai kriisin aikana. Seuraava porras on puolustusvoimien tilaamiin vapaaehtoiisiin harjoituksiin osallistuminen (VEH), jossa opiskellaan jo selkeästi sotilaallisia taitoja. Aktiivisimmat hakeutuvatkin sitten jo näiden kurssien kouluttajiksi tai johtotehtäviin. Puolustusvoimien käskemä kertausharjoitus on kuitenkin se ”kovin juttu”, henkilökunta kouluttaa sodanajan tehtäviin sijoitettuja reserviläisiä ja harjoitteluun sisältyy usein sovellettua, tilanteenmukaista toimintaa ja harjoitusjoukko voi olla melkoisen suuri.

Oma toimintani aktiivisena reserviläisenä on seurannut kutakuinkin tuota polkua. Ensiaskel oli uteliaisuudesta syntynyt päätös osallistua VEH kurssille kun kutsu sellaiselle tupsahti postilaatikoon suureksi hämmästykseni. Miehelle, jonka on lähes mahdotonta sanoa El mihinkään mielenkiintoiselta vaikuttavalle asialle, oli reitti eteenpäin selvä. Sitoutuminen kiinnostavaan ja motivoivaan toimintaan syntyi kurssin aikana, samoin kuin päätös ryhtyä kouluttautumaan itsekin kouluttajaksi. Kehittyminen ja pätevytyminen tapahtuu hiljalleen tutustumalla kouluttajan tehtäviin ensin apukouluttajana, sitten rastikouluttajana ja siitä pikkuhiljaa eteenpäin kurssinjohtajaksi, harjoituksenjohtajaksi jne. Joidenkin aktiivisten vuosien kuluttua saapui ensimmäinen kertausharjoituskutsu ja mielenkiinnon taso otti jälleen askeleen eteenpäin, kun merkki sijoituksesta oli selvä.

Touko-kesäkuun vaihteessa 2016 Rannikkoprikaati järjesti harjoituskokonaisuuden, johon kuului useita, koulutushaaralleen tunnusomaisia tehtäviä harjoittelevia joukkoja. Samalla harjoiteltiin joukkojen perustamista ja varustamista reserviläisvoimin hyvinkin tilanteenmukaisesti toimien. Uudenmaan alueella harjoitteli muitakin puolustusvoimien yksiköitä ja näiden välillä hiottiin yhteistoimintaa. Kokonaisuudesta muodostui näin ollen varsin mitava ja monipolvinen. Harjoitus kesti toista viikkoa, joten oli helppoa päästä ”rooliin sisään”. Varsinkin kun vastapuolen toiminta kuvattiin realistisesti ja

Puolustusvoimien logistiikkapäällikkö prikaatikenraali Timo Kakkola ja Henri Harmia

Reilun viikon mittainen harjoitus saattaa kuulostaa kovin pitkältä, mutta itse koin sen positiivisena. Kerrankin oli mahdollisuus perusteellisesti toteuttaa asioita joita on suunniteltu ja harjoiteltu osakokonaisuuksina. Yhteistoiminnan luominen muiden harjoitusjoukkojen ja niiden esikuntien kanssa osoittautui myös erittäin mielenkiintoiseksi tehtäväksi. Se tarjosi paljon oppia siitä miten iso organisaatio toimii nopeasti elävässä tilanteessa. Harjoituksen edistyessä jokaiselle osallistujalle muodostui varmasti parempi käsitys oman tehtävän merkityksestä kokonaisuuden kannalta ja miten kokonaisuus toimii saavuttaakseen tavoitteensa. Muistiin kirjautui myös paljon havaintoja miten suorituskykyä edelleen voi kehittää seuraavalla kerralla.

Erityisen antoisaa ja luottamusta herättävää on havaita kertausharjoitusjoukoissa sama kiinnostus ja paneutuminen omaan ja joukon tehtävään sekä tilanteessa venyminen, tietenkin höystettynä sopivan maanläheisellä huumorilla... Sotilasjoukko koostuu ihmisistä. Se, että harjoituksissa tapaa entuudestaan tuttuja aktiiveja ja samalla syntyy uusia tuttavuuksia, on suuri merkitys motivaatiolle ja siten suorituskyvylle. Hyvin harjoitettu joukko luottaa itseensä ja on iskukykyinen.

Reservin luutnantti, Henri Harmia

